

سُورَةُ الْمَاعُونِ ۱۰۷

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام یگانه خدای جهان که بخشایش و مهر او بی‌کران
أَرَأَيْتَ الَّذِي يُكَذِّبُ بِالْدِّينِ
﴿۱﴾

رسولا! بدیدی تو آن مرد پست؟ که دین خدا را بگفت کذب هست
فَذَلِكَ الَّذِي يَدْعُ الْيَتِيمَ
﴿۲﴾

همان که برانده به حالی وخیم زِ نزدِ خودش کودکانِ یتیم
وَلَا يَحْضُ عَلَىٰ طَعَامِ الْمِسْكِينِ
﴿۳﴾

نه رغبت بورزد و نه اهتمام که بخشد به بیچاره‌ای که طعام
فَوَيْلٌ لِلْمُصَلِّينَ
﴿۴﴾

بسی وای! بر احوالِ آن جاهلان نمازی بخوانند، پر از زیان
الَّذِينَ هُمْ عَنْ صَلَاتِهِمْ سَاهُونَ

﴿٥﴾

بورزند غفلت بسی بی‌شمار زِ امرِ نماز، سوی پروردگار

الَّذِينَ هُمْ يُرَءُونَ

﴿٦﴾

به تزویر گراییده کردارشان ریا و فریب هست اعمالشان

وَيَمْنَعُونَ الْمَاعُونَ

﴿٧﴾

شوند مانعِ کارِ نیکو به سیر زِ انفاق و انعام و هر کارِ خیر